

PG
1201
.N24

Naš jezik.
НАШ ЈЕЗИК

XXVI/1

UNIV. of MICH.
FEB 17 1984
Current Serials

БЕОГРАД
1983.

НАШ ЈЕЗИК

Књига XXVI (нова серија)

Св. 1

САДРЖАЈ

Пола века од покретања „Нашег језика“ (МИТАР ПЕШИКАН) . . .	3
Морфема <i>-тељ</i> у комбинацији са другим суфиксним морфемама (СТАНА РИСТИЋ)	6
Још једном о аналитичком компаративу у српскохрватском (МИЛАН СУРДУЧКИ)	25
О лексичким синонимима (МИЛОРАД ДЕШИЋ)	34
О Речнику нових речи (ДАРИНКА ГОРТАН-ПРЕМК)	42
Моја посљедња о <i>мљину</i> (МИЛАН МОГУШ)	48
О речима <i>разблудан, заблудан и блештати, бљештати</i> (МИРОСЛАВ М. НИКОЛИЋ)	50
О именици <i>стопало/стопала</i> (СЕЛЕНА СЕФЕРОВИЋ-АРСЕНОВИЋ)	54
Питања и одговори	
Буричин или Буричин (МИЛИЈА СТАНИЋ)	57
Јубилеји	
Уз осамдесетогодишњицу професора Михаила Стевановића (ДАРИН- КА ГОРТАН-ПРЕМК)	59
Библиографски прилог	
Попис расправа и чланака — Наш језик XXI—XXV (ЈОВАНКА МИЛОВАНОВИЋ)	61

МОЈА ПОСЛЕДЊА О *мљину*

У броју XXV/4—5. часописа *Наш језик* објавио сам чланак под насловом *О основама мљин- и мљин-* (стр. 248—254). На тај је чланак одговорио проф. Асим Пецо у истом броју часописа с „неколико напомена“ које су дуже од мога чланка (стр. 254—264). Волио бих заиста да колега Пецо није аутор тих „неколико напомена“, и то из ових разлога:

1. Проф. Пецо сматра да је добро „и корисно за нашу науку када се о стручним проблемима воде расправе . . . али, по могућности, без икаквих пратилачких одредаба“ (стр. 254—255). Мислим да сам у свим досадашњим дискусијама, па и у овој, држао се у потпуности наведенога начела, али и начела да субесједнику не приписујем ријечи које он није написао. То спомињем због тога што у моме чланку нема реченице: „Који иоле озбиљан дијалектолог још сматра да су типично чакавске особине оне што их је навео А. Пецо?“, реченице коју А. Пецо наводи као моју и онда о њој расправља (в. стр. 258). Зашто ми колега Пецо ту реченицу-питање приписује, не знам.*

2. Облик *мљин* сматрам и данас чакавском специфичношћу. Неки словенски (словеначки) дијалекти, крањски првенствено, развили су само дуго *шва* (ə) у *а*, па говоре *мљин*. Зато *мљин* припада једном систему, а *мљин* другом. Међутим, у словенском се књижевном језику за појам 'малин' не говори *мљин* него — *млин*, што је проф. Пецо пропустио рећи.

3. Словенске су потврде за *мљин* = млин из 17. стољећа, како наводи и проф. Пецо цитирајући словенске рјечнике. Чакавске су потврде за *мљин* = млин из 13. стољећа, како пише у *Рјечнику хрватског или српског језика* што га је издала Југославенска академија знаности и умјетности у Загребу. У дија-

* Спорна реченица је постојала у првој верзији текста М. Могуша, али је он, после приговора А. Пеце и разговора са уредником НЈ, заменио тај део текста, испуштајући наведену реченицу. А. Пецо је, међутим, свој одговор писао на основу прве верзије Могушевог текста, не саобразивши га касније поменутој измени. — Ово објашњење додајемо како бисмо овим закључили полемику. *Уредништво.*

лектологији је познато, као и у дијакронијској лингвистици уопће, да се за доказивање генетичке сродности морају узимати у обзир само истовремене потврде.

4. Топониме типа *Малин* и *Малинишће* на подручју западне Босне нашао сам у *Index Gazetteer, Showing Place-names on 1:100,000 Map Series. Yugoslavia* (Cairo 1944, Vol IV, s. 156—157). Та је збирка карата иначе добро позната нашим ономастичарима.

Тиме је, уз оно што сам написао у претходно наведеном чланку, расправа о облику *мѣлин* и топонимима од њега изведеним за мене завршена.

Милан Могуш